

[Poul H. Møller.]

slag helt opfylder dette. Vi kan dog tilsige vor aktive medvirken i udvalgsarbejdet.

Fuglsang (DKP):

Det er et vigtigt område, som dette forslag behandler, og af mange forståelige grunde også et meget følsomt område. Det er et af de områder, hvor menneskenes ansvar træder stærkt frem over for den omgivende natur som helhed, men specielt selvfølgelig over for andre levende væsner. Det drejer sig nemlig om menneskets forhold til de dyr, hvis ve og vel jo rent faktisk er lagt i vore hænder, og som vi følgelig har tilsvarende ansvar over for, og – hvad der jo gør spørgsmålet yderligere følsomt – for manges vedkommende dyr, som de, fordi de selv har dyr, føler et næsten personligt forhold til.

På den anden side har vi den forskning, hvis nødvendighed næppe nogen vil afvise, først og fremmest af hensyn til menneskene selv, men også af hensyn til at finde frem til den mest gavnlige og mindst skadevoldende forskning for den samlede udvikling og herunder i sidste instans også af hensyn til dyrene. Det, det drejer sig om, må jo være at finde den rette forbindelse, den rette balance, mellem disse to hensyn.

Jeg vil for min part sige, at jeg synes, det forslag, vi har liggende foran os, har ramt ganske godt. Det er rigtigt, som det er indvendt i debatten også her i salen i dag, at forslaget indeholder en del »hvis'er« og »så vidt muligt«, og »efter hvad der kan skønnes« og den slags ting. Men på den anden side har det dyreforsøgsudvalg, som er foreslået, jo fået en ganske vidtgående og selvstændig myndighed til kontrol og også til at gribe ind, og ikke mindst det anser jeg for ganske væsentligt. Det gælder for så vidt for alle love, at deres faktiske værdi og deres praktiske virkning i høj grad afhænger af, hvordan de fortolkes, og hvordan de udnyttes i praksis. Og det kommer i ganske særlig grad til at gælde her, med de særlige muligheder som jeg mener det nedsatte udvalg har fået.

Jeg vil ikke afvise, at netop det kan give grund til overvejelser eventuelt i retning af at styrke dyreskyttelsesforeningernes repræsentation, heller ikke afvise, at der kan være visse punkter, som det måske kan være nødvendigt at stramme på den ene og på den anden måde. Hvis sådanne ting fremkommer for udvalget,

vil vi se positivt på det. For øvrigt vil jeg sige – det er nok et tilfælde og ikke en bevidst tanke – i § 13, stk. 2, taler man om hanner, men det gælder vel også den anden halvdel af menneskeheden.

Jens Møller (KrF):

Den tværpolitiske dyreværnsgruppe fremsatte jo for snart lang tid siden sit forslag til en ny lov om forsøgsdyrs anvendelse. Dette forslag kunne ikke nyde tilstrækkeligt fremme her i salen i folketinget til at nå at blive færdigbehandlet, og siden den tid har jeg gentagne gange forsøgt at få gang i arbejdet og få det gennemført, men man er blevet ved at udsætte det med henvisning til, at ministeren ville fremkomme med et forslag.

Det har vi så her. Det har været længe, vi har været utålmodige, men nu har vi det her, og så må vi desværre sige, at den overvejende stemning, når man læser det, er skuffelse.

Så vidt jeg kan se, er dette forslag så ganske tydeligt skrevet på forskernes præmisser, altså de, der anvender forsøgsdyrene. Det er dem, der har skrevet dette forslag, det kan man se på det, det kan man læse i det. Der er sket nogle ganske små og få indrømmelser på forskellige områder – man har vel følt sig tvunget til at komme med nogle ting – men man har stadig selv beholdt taget i den lange ende.

Dette forslag må, hvis det skal bruges, strammes ganske væsentligt op, og kontrollen må gøres helt anderledes effektiv, det er absolut nødvendigt. Vi må jo ikke glemme, at dyrene, de dyr, der bruges til forsøg, som så mange andre dyr, på godt og ondt er givet i menneskers vold.

Vi føler det som vores opgave altid at beskytte og værgе de svage. I denne forbindelse er det så afgjort dyrene, der er de svage. Derfor vil vi føle det som vores opgave i udvalget at prøve at påvirke dette forslag, så godt vi kan, for at det kan yde en virkelig beskyttelse over for de svage, over for de dyr, der er givet i menneskers vold.

Justitsministeren (Orla Møller):

Havde hr. Jens Møller ikke været den sidste blandt talerne, kunne jeg vel have nøjedes med bare at takke for alle de tilfredsstillende bemærkninger om dette forslag, men det var jo altså en dråbe malurt i bægeret, der kom til sidst.

Derfor vil jeg gerne begynde med at erkende,